

DRAMATIS PERSONAE

Мія Корвере — убивця-найманка, крадійка та героїня нашої повісті (якщо наша повість узагалі таку має). Батька її, Дарія Корвере, було страчено за наказом Ігрейського Сенату, тож, присягнувши помститися, дівчина долучилась до послідовників найстрахітливішого культу вбивць — Багряної Церкви.

Нехай вона і провалила церковні випробування, Мія була висвячена у Клинки (наймані вбивці), після того як порятувала клір під час навали легіонерів-люмінатіїв.

Мія має мішане ігрейсько-лієсниське походження. А ще вона темряниця — та, хто здатна керувати самою темрявою. Сили свої вона розуміє кепсько, а той єдиний темряник, кого їй довелося зустріти, помер ще до того, як вона отримала такі жадані відповіді. Справжня трагедія, знаю, знаю.

Пан Добрик — сплетений із тіней демон, їздець, або ж фамільяр (залежно від того, хто питає), що поїдає Міїні страхи. Коли Мія була маленькою, він порятував їй життя, а також наполягає, що майже нічого не знає про свою природу, між тим відомо, що він час од часу прибріхує.

Він воліє набувати форми kota, хоча нічого спільного з котичими не має.

Маріелла — одна з чародіїв-альбіносів, що служать Багряній Церкві. Маріелла є майстринею прадавніх ісірських чарів, що тчуть плоть, — вона здатна ліпити зі шкіри та м'язів, немов це глина. Така сила коштує дорого — на її власну плоть страшно глянути, і влади її змінити жінка не має.

Маріеллі байдуже до всіх, окрім її брата Марія, а от до нього їй, либонь, занадто не байдуже.

Марій — другий із чародіїв, які служать на Тихій Горі. Марій є кровомовцем, він здатен маніпулювати життєвими токами людини. Завдяки сестриному хисту красивий він — як та картинка.

І все ж мушу нагадати прислів'я про книжки й обкладинки...

Аелій — хроніст Багряної Церкви, чий обов'язок — підтримувати подобу порядку у величезній церковній читальні.

Як і все інше в бібліотеці Нії, Аелій — мрець.

І, схоже, він до цього ставиться дещо неоднозначно.

Цить — колишній аколїт Багряної Церкви, а нині — повноправний Клинок. Цить ніколи не говорить, спілкуючись натомість певного штибу знаковою мовою, відомою під назвою «без'язиччя».

Цей хлопець-ітреєць допоміг Мії у фінальних випробуваннях, хоча сам він наполягає, що вони не друзі.

Джессаміна Граціан — аколїтка Багряної Церкви з Міїно набору, яка не спромоглася стати Клинком. Джессаміна є донькою Маркіна, центуріона-ітрейця, якого стратили за відданість батькові Мії — Дарію «Царетворцю» Корвере. Джесс винуватить Дарія в його смерті, а разом — і Мію, хоча, по правді, дівчата мають чимало спільного.

Скажімо, бажання побачити, як консула Юлія Скаєву випають, як ту свиню.

Юлій Скаєва — тричі обраний консул Ітрейської Республіки. Після Повстання Царетворців, що відбулося шість років тому, Скаєва править одноосібно. Зазвичай консульську посаду ділять

двоє, і жоден консул не може керувати більше одного терміну, але на Скаєву ці правила, схоже, не поширюються.

Він головував під час страти Міїного батька та прирік її мати та братика-немовля на смерть на Філософському Камені. А ще — наказав втопити Мію в каналі.

Так, він доволі пиздапутий.

Франческо Дуомо — гранд-кардинал Пресвітлої Церкви й пайвпливовіший представник кліру Всевидючого. Разом зі Скаєвою та Ремом несе відповідальність за засудження повстанців-«царетворців».

Дуомо є правцею самого Аа на землі. Варто лишень Мії побачити реліквію, освячену рукою настільки переконаного вірянця, — і дівчина починає звиватися в агонії.

З огляду на такі обставини, пустити кров цьому їбаньку стає доста проблематичним.

Юстицій Марк Рем — колишній юстицій Легіону люмінаціїв та очільник нападу на Тиху Гору. Впродовж кульмінаційної сутички з Мією Рем відпустив кілька загадкових ремарок щодо брата Мії, Йоннена.

Та Мія заколола цього ітрейця ще до того, як він встиг щось уточнити.

Його це не потішило.

Алінна Корвере — мати Мії. Алінна народилась у Ліїсі, але в Ітреї досягла неабиякого впливу. Вона була геніальною політикинею і доною, що володіла непересічними силою волі та впевненістю в собі. Після того як очолене її чоловіком повстання зазнало поразки, Алінну запроторили до Філософського Каменя разом із малюком-сином, і там вона згинула — зболена та знетямлена.

Так, мені вона теж подобалась.

Дарій «Царетворець» Корвере — Міїн батько. Колишній юстицій Легіону люмінаціїв, Дарій уклав альянс із генералом Гаєм Максимієм Антонієм задля того, щоби коронувати генерала. Ці двоє ітрейців збунтували військо та пішли походом на власну

столицю, але напередодні битви потрапили в полон. Позбавлена очільників армія витримати удар не змогла. Військо заколотників розіп'яли, а Дарія повісили поруч із потенційним королем.

І то так близько, що вони майже могли торкнутися один одного.

Йоннен Корвере — Міїн брат. На момент батькового повстання Йоннен ще був немовлям, і за наказом Юлія Скаеви його ув'язнили на Філософському Камені разом з матір'ю. Хлопчик помер ще до того, як Мія спробувала його порятувати.

Аа — Батько Світла, також знаний як Всевидючий. Кажуть, що три сонця, що звуться Саан («Той-Що-Бачить»), Саай («Той-Що-Знає») та Шій («Той-Що-Чатує»), є його очима, і щонайменш одне з них зазвичай світить з небес, унаслідок чого справжня ніч, або ж істиннотьма, триває тільки один тиждень раз на два з половиною роки.

Аа — божество милосердне, добре до своїх вірян та милостиве до ворогів. І якщо ви, люб'язне панство, схильні в це вірити, можу підшукати для вас кілька чудових гачків — якраз спіймається.

Цана — Повелителька вогню, Та-Що-Випалить-Наші-Гріхи, Пречиста, покровителька жіноцтва та вояцтва, народжена першою донька Аа та Нії.

Кеф — Повелителька землі, Та-Що-Спить-Довіку, Вогнище, покровителька сонних та нетямущих, народжена другою донька Аа та Нії.

Трелена — Повелителька океанів, Та-Що-Вип'є-Світ, Доля, покровителька мореходів та мерзотників, народжена третьою донька Аа та Нії, близнючка Наліпси.

Наліпса — Повелителька штормів, Та-Що-Пам'ятає, Милосердна, покровителька цілителів та керманічів, народжена четвертою донька Аа та Нії, близнючка Трелени.

Нія — Матір Ночі, Велителька наша благословенного смертовбивства, також знана як Матір-Паща. Сестра-дружина Аа,

править позбавленими світла потойбічними землями, що звуться Прірвою. Колись вони з Ла царювали над небом порівну. Та згодом Нія порушила завіт чоловіка народжувати йому тільки доньок і привела у цей світ сина. На знак покари коханий прогнав її з небес і дозволив повертатися тільки ненадовго — і то раз на кілька років.

А що ж сталося з їхнім сином?

А про це, як я вже раніше казав, люб'язні друзі, розповідати трохи завчасно.

РОЗДІЛ I

ЗАПАХИ

Ніщо так не смердить, як мертве тіло. Щоб штин від них пішов по-справжньому, має минути якийсь час. А, і ще є непогані шанси, що якщо ви не закаляли собі бриджі перед смертю, то зробите це невдовзі по ній — боюсь, отак-от ваші людські тіла працюють. Але ж, люб'язне панство, мені не йдеться про буденний сморід гівенця. Я веду мову про той пах банальної смертності, що виїдає очі. Щоб добряче розігрітися, йому потрібен оборот чи двійко, та щойно вечірка почалась — той пах уже нескоро забудеш.

Зароджується він ще до того, як шкіра береться чорнявою, очі білішають, а животи напинаються, наче страхітливі повітряні кулі. Є в ньому ця солодкавинка, що скрадається вашими горлянками донизу й перетворює шлунки на маслоробки. Широ кажучи, гадаю, цей пах звертається до вашого прадавнього ества. До тієї

вашої, смертних, часточки, що жахається п'їтьми. Та часточка знає (ї не має в тому жодного сумніву), що хай там хто ви є і що такого зробили, черва все одно отримає свято на своїй вулиці, й одного обороту і ви, і все, що ви любили, помрете.

І все ж має минути деякий час, щоб тіла дійшли до такого стану, що ви їх за кілька миль унюшите. Тож коли Сльозопивця зачула в ісірському шерех-вітрі тонкий і солодкуватий сморід розкладу, то зрозуміла, що тим трупам уже не менше двох оборотів.

І що їх там ой як чимало.

Жінка натягнула повід, спиняючи свого верблюда, і здійняла кулак, подаючи сигнал команді. За її спиною візник каравану помітив цей жест, і довга та звивиста вервечка фургонів і тварин сповільнилася: суцільні вам плювки, гарчання та тупіт ніг. Спека стояла нестерпна — два сонця перетворили небо на сліпучу блакить, а навколишню пустелю — на потріскану червінь. Сльозопивця потягнулася по приторочений до сідла міх і зробила літеплий ковток, а тим часом поруч спинився її помічник.

— Щось сталося? — запитав Чезаре.

Сльозопивця кивнула на дорогу, що вела на південь:

— Та щось попахує.

Двеймерка, як і кожен представник її народу, була жінкою рослиною: шість футів та ще сім дюймів, якщо міряти дюймами, і кожен той дюйм — суцільні м'язи. Шкіру мала темно-брунатну, обличчя прикрашали характерні для мешканців Двеймерських островів вишукані татуювання. Брову розтинав довгий шрам, що проходив крізь молочно-біле ліве око й скінчався на щоці. Вбрана вона була як мореплавиця — у трикутний капелюх та потяганий капітанський сурдут. От тільки нині вона долала океани піску, і єдиною палубою, куди ступала її нога, став оцей-от караван фургонів. Коли роки й роки тому кораблетроща знищила й усю її команду, й вантаж, Сльозопивця вирішила, що Матір океанів ненавидить і нутро її, і сраку, і той корабель, на якому вона виходить у море.

Ну, пустеля то пустеля.

Капітанка прикрила очі від безжального світла й примружилась, вдивляючись у далечінь. Шерех-вітер шарпався й дряпався, а волосся на карку ставало дибки. До Вісячих Садів їм лишалося ще сім оборотів, і работорговці незрідка обирали цю путь, навіть